

Előfizetési árak:

Kész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itelőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Nemzeti ünnepek.

Pécs, 1899. július 5.

Rátkay László tegnapi interpellációjára Wlassics miniszter készséggel kijelentette, hogy Petőfi Sándor halálának 50-ik évfordulója alkalmából rendezendő emlék-ünnepen a kormány is, a képviselőház is részt fog venni, sőt a kormány az ünnep rendezésében is készségesen rendelkezésére bocsátja közreműködését a rendező irodalmi köröknek.

Bármennyire magától értetődő és természetes volt ez a kormányintézkedés, mégis általános örömet okozott, mert sajnos megszokta azt már a magyar nemzet, hogy valahányszor nemzeti ünnepet tilt egyes nagy férfainak vagy történelmi jelentőségű eseményeknek dicsőítésére, a hivatalos Magyarország mindig távollétével tüntetett. Tüntetés volt ez mindig és nem egyszerű mulasztás, mert azt akarta vele dokumentálni, hogy a magyar nemzet és a magyar állam ellentétes fogalmak, vagy legalább is olyanok, a melyek nem fődik egymást teljesen, különösen a politikai téren, ahol a nemzet érzelmei és törekvései eltérnek a tényleg követett állami politikától.

Nos, Wlassics miniszter tegnap kijelentette, hogy a Petőfi emlékére rendezendő nemzeti ünnepen ott lesz a hivatalos Magyarország is, de sietett hozzátenni,

hogy „a Petőfi-kérdés nem politikai kérdés. Petőfi valamennyiünké!” Itt van tehát ismét az az aggodalmas föntartás, hogy a nemzet és az állam politikai kérdésben valahogy egynek ne tekintessék. Az állam csak a költő ünneplésében vehet részt, de nem a szabadsághőseiben is, aki vérével, élete föláldozásával pecsételte meg politikai hitvallását.

Hát szabadságharcunk valamennyi névtelen hőse, annak vértanuhalált szenvedett vezérei, ujkori alkotmányunk megteremtője: Kossuth Lajos, talán csak egy politikai párté és nem valamennyiünké, az egész nemzeté? És mégis miért hiányzott a hivatalos Magyarország a budai honvédméltak, az aradi vértanu-szobor leleplezési ünnepélyein s Kossuth Lajos temetésén; mért tekintenek minden kérdést, mely csak távoli vonatkozásban is áll az 1848-ki eseményekkel, csupán politikai pártkérdésnek s nem az egész nemzetet illető kérdésnek? Hisz csak nem akarják elhítenni azt, hogy politikai színezetű ünneplésben, ahol ledőlnek a pártkeretek s az egész nemzet egy érzelemben egyesül, az állam soha sem vesz és nem vehet részt.

Eppen a magyar hivatalos kormánykörök voltak azok, kik három évtized óta nem szüntek meg hirdetni, hogy a hatvanhetes hiégyezés az uralkodó és a nemzet között oly teljes és tökéletes kibékülést létesített, amely nemcsak az 1848-ki tör-

vényhozást, de az azt követő eseményeket is igazolta, vagy legalább is őszintén megbocsátotta. Ezt a korona fölönt viselője fényesen dokumentálta is ama magasztos tényével, hogy a koronázási ajándékot a negyvennyolcadiki szabadságharc vitézeinek ajánlotta föl; de folyton demantálta a következő magyar kormányok szolgálalkúsége, amely katolikusabb akart lenni a pápánál s a negyvennyolcas események és szereplő férfiak emlékének minden ünneplését sértesnek iparkodott föltüntetni az uralkodó ellen, mikor mindig aggodalmasan került a részvételt azokban a nemzeti ünneplésekben, a melyeket megakadályoznia nem sikerült.

Mert ahol csak lehetett, akadályokat gördített a nemzeti kegyelet és fölbuzdulás minden ilyenmő megnyilatkozása elé. Bizonyítja ezt a szabadság-szobor és a Kossuth-szobor ügyének elposványosítása is. Nemzeti közadakozásból kétszáz ezer forintnál nagyobb összeg gyűlt egybe a fővárosban föllálandó szabadságszoborra, a mely megörökítendő lett volna a király által is nagylelkűen segélyezett harcosok dicső küzdelmét, a negyvennyolcadiki szabadságharcot s dacára annak, hogy ez a pénz már egy évtizede együtt van, az emlékmű mégsem létesülhet.

Nem az anyagi eszközök elégtelenségén mulik ennek a szoborműnek a létesítése, hiszen a szoborbizottság tanuskodott

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Letört virág.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Délután hat óra. A júliusi hőség enyhülni kezd; a főváros utcái megélnkülnek, ellepi a gyalogjártót az emberek serege, mindenki vágyik egy kis szabad levegő, mozgás után.

A főutcában egy előkelő kereskedés előtt, melynek címtábláján cifra aranyozott betűkkel megírva diszeleg: »Lámpert Mór fehérnemű üzlete«, — sétál fel s le egy fiatal ember.

Elegáns, az utolsó divat szerint kiállított világos szürke ruha van rajta. A fején szürke cilinder kalap s idegesen forgatja ezüstgombos sítapalcáját keskeny, szinte nőiesen finom ujjai között. Majd óráját veszi elő s visszacsusztatva zsebébe, türelmetlenül tekint szét, nem is ügyelve senkire.

Végre jön, a kire várakozott. A sarkon egy hölgy tűnik elő. Fehér pettyes kék kreton ruha fedi feltűnő szépségű gyönyörű alakját; a kis fehér szalmakalap, melynek egyedüli dísz a tető körül kötött s oldalt csokorba szedett kék szalag, igen kedvesen egészíti ki az egyszerű, de izléses öltözéket.

Mikor a fiatal embert megpillantja, kissé elpirul s lesüti szeméit. Csak egy pillanatra;

azután bátran, némi büszkeséggel emeli fel szép fejét, mosolyogva fogadja a köszöntést és eltűnik a kereskedés nagy üveges ajtaja megett.

Ide jön minden szombaton estefelé, hogy egész heti szorgalmas munkája díját átvegye. A fiatal ember pedig el nem mulasztja ezt az időt; hónapok óta ott várja a leánykát s mikor az elvégezte dolgát, melléje szegődik és sutog néki édes, csábító dolgokat.

— Mire való ez? Mondja a leányka szeliden.

— Miért kísérget engemet? Lássá, én úgy sem illem magához. Én, a szegény kis varróleány, kinek két keze munkájával kell fentartani magát és beteges édes anyját; ön, a nagyságos Bártfay Iván egyetlen fia és örököse, — vajjon mit szólnak szülei? Mit báráitai, ha megtudják?!

— Eh, mit nekem az egész világ intrikái, gunyolódásai; szólt a férfi boszusan. Én így akarom!

Milyen jól esett a leánykának ezt hallani. Tiszta ártatlan lelkéből egyszerre elszállt minden kétely; boldognak érezte magát, hogy az imádásig szeretett férfi mellette van; bocsánatkérőleg tekintett kedvesére, beszédes szemében ott csillogott a felelet.

Tied vagyok s hiszek neked!

— Csak nem akar elüzni magától; mondta Bártfay szenvedélyesen.

— Én? Elüzni önt? Hiszen jól tudja,

hogy ehhez nem volna sem erőm, sem bátorságom.

Igy értek el a külvárosba. Itt lakott Lenke édes anyjával egy kis fehérre meszelt házban. Az alacsony kerítés mögöl messzire látszottak a málvárosza, Georgina s napraforgó tarka virágai.

Bártfay soha sem kísérte Lenkét egész a kapuig. Nem akarta, hogy észrevegyék; a leányka sem árulta el szívetitkát. Senki nem sejtett semmit; még édes anyja sem, hiszen ő épen csak olyan volt, mint eddig. A gép vigan pergett, zakatolt kicsi lábai alatt; kacagott, dalolt, mint egy kis bohó fülemüle, a mely nem ismeri a bánatot, csak dalol, csatog, örül az életnek s türelmesen várta a napot, mikor újra láthatja szerelmesét.

Ismét eljött a szombat, hanem a leányka nem találta a szokott helyén, kit oly epedve várt, keresett.

Bizonyosan beteg, gondolta, mert első találkozásuk óta nem volt reá eset, hogy ez megtörtént volna.

De éppen ott jött. Meglassította lépteit, hogy hamar utólrhesse.

— Ugye elkéstem? szólt Bártfay mosolyogva. Nagyon igénybe van véve minden időm. Tudja, hogy bucsuzni jöttem? Igen sokáig, vagy tán soha sem látjuk egymást többé. Atyám azt óhajtja, hogy nagy utazást tegyek; szükséges — úgy mond — a fiatal embernek bőviteni ismereteit, tapasztalatait.

a begyűlt összeg elegendő voltáról már ezelőtt nyolc esztendővel, mikor a szoborra a pályázatot kiírta s három pályázó művészt meg is jutalmazott. Megvan tehát a szükséges pénz, megvan a kiviendő művészi alkotás is, de kivitelre nem kerülhet, mert utját állja a balul magyarázott loyaltitás, amely sértőnek véli ezt a szobrot arra az uralkodóra, aki maga dicsőítette fonséges tényével azt az eszmét, melyet ez a mű megörökíteni hivatva lenne.

Elkövetkezett aztán a magyar nemzet legnagyobb fiának, Kossuth Lajosnak a halála s a magyar nemzet páratlan lelkesedéssel és áldozatkészséggel hordta össze fillereit az ő emlékének megörökítendő szoborra. Összegyűlt annyi pénz, a melyen bizvást lehetett volna nagyot és szépet alkotni s ime a Kossuth-szobor ügye is irattárba került, mielőtt a megvalósulás stádiumába léphetett volna, mert itt is működött az a titkos kéz, amely a magyar nemzet legbensőbb érzelmeit fojtogatja az ál-loyaltitás ürügye alatt.

A szoborbizottság egyszerűen cserbenhagyta megbízatását, a pénzt átadta a főváros hatóságának s maga csendben föl-oszlott, mintha csak az lett volna a földadata, hogy Kossuth emlékének egy takarékpénztári könyvecskében örökítse meg. A főváros meg kapott az alkalmon s azt a siremléket, a melyet a haláleset alkalmával a saját költségén határozott emeltetni, az országos gyűjtésből akarja létesíteni. Két legyet ütne ezzel az érdeemes fővárosi hatóság egy csapással: megtakarítaná a főváros számára a mauzoleum költségét és szives szolgálatot teljesítene az aggódó kormányköröknek azzal, hogy az ekként megcsontkítandó országos szoboralap már elégtelenné válnék a szobor költségeire s

igy annak fölállítása többé szóba sem kerülhetne.

Arról beszélnek most, hogy a szabadság-szobor pénzét s a Kossuth-szobor alapjának maradványát egyesítsék egy közös szobormű létesítésére, hogy legalább valami legyen. Nos, az ilyen manipulációra mindenütt a világon fölzúdulna a nemzet közvéleménye. Hát honnét veszi a főváros, vagy akármilyen bizottság is azt a jogot, hogy határozottan kijelölt célra adott pénzt elvonjon rendeltetésétől s abból csináljon egy ötvenpercentes konglomerátumot?

A pénzkezelésnek legelemibb szabálya, hogy minden pénz arra a célra fordittassék, a melyre adva lett, s az a pénzkezelő, aki ezt az alaptörvényt szem elől tévesztendő, mindenütt a világon a büntető törvénykönyvvel jönne összeütközésbe. Csak minálunk lehetne ezt a törvényt lábbal tiporni, mikor arról van szó, hogy ezzel kedveskedjünk annak az alantjáró fölfogásnak, amely a nemzet kegyeletének nyilvánulását az uralkodó ellen elkövetett bűnnek bélyegzi?

Nem, ezt nem hihetjük el, mert ez csakugyan súlyos megsértése lenne annak az uralkodónak, a kitől távol volt minden alakoskodás, mikor megbékült a mult eseményeivel. — Tiltakozunk tehát minden, az adakozók szándékával ellentétes manipuláció ellen s követeljük a megbízás haladéktalan teljesítését: a két szobormű mielőbbi fölállítását.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

nyitva lázban égő szemeit. S tervezett, beszélt neki a jövőről.

— Mindig együtt leszünk. Ugy-e velem jössz ezután mindenhová? Ugy-e nem hagysz el soha egy pillanatra sem?

— De te sírsz anyuskám? Ne sirj, hiszen már egészen jól érzem magamat, meggyógyulok nemsokára.

Eltalálta, meggyógyult nemsokára. A sziv, mely nem volt képes felejteni és oly végtelenül tudott szeretni, megszűnt dobogni, megszűnt szenvedni . . .

Bártfayéknál nagy ünnepélyhez készülnek. A fiatal nagyságos ur ma hozza meg a feleségét. Még a lépcsőket is virággal, uj szőnyegekkel díszítették, az egész kastély valami tündérlakhoz lett hasonló.

A vonat már megérkezett, azonnal itt lesznek.

Néhány perc és a pompás fogat borbogott az udvarra.

— Eljen a nagyságos ur és a nagyságos asszony! — kiáltja lelkesülten a cselédség.

— Üdvözlünk benneteket, sok áldást és szerencsét kívánunk nektek; mondják meghatva a szülők.

— Milyen aranyos, milyen szép, sugnak össze az egybegyűlt vendégek. S mennyire szereti az ura.

Vajjon ki gondolna arra, kinek jutna eszébe itt, az öröm és boldogság közepette, hogy abból a kis fehérre meszelt házból, melynek alacsony kerítése mögül messze ellátszának a málvarózsa, georgina s napraforgó tarka virágai, éppen most visznek a temetőbe egy letört virágot, édes anyja egyetlen reményét, boldogságát?!

S . . . a Erzsí.

H i r e k.

Pécs, 1899. július 5.

Mikor a férj ravasz.

(Történet két jelenetben.)

Első jelenet,

mely az utcán játszódik le.

A férj (találkozik egy jóbarátjával): Szervusz!

A jóbarát: Szervusz öregem! Hogy mint?

A férj: Köszönöm, lassan!

A jóbarát: Mi ujság?

A férj: Semmi különös.

A jóbarát: Ó nagysága?

A férj: Nagyon jól érzi magát.

A jóbarát: És te?

A férj: Lehetnék jobban is.

A jóbarát: Valami baj van?

A férj: Csekély. Szóra sem érdemes.

A jóbarát: Mégis?

A férj: A feleségem megcsal.

A jóbarát (meghökken): Ah!

A férj: Igen megcsal. Semmi kétség.

A jóbarát (még jobban meghökken):

Ugyan, ugyan! Lehetetlen!

A férj: Ne vigasztalj. Bizonyítékaim vannak. Véletlenül felfedeztem egy csomó levelet, szerelmes leveleket, amelyeket gondosan őrzött egy titkos fiókban.

A jóbarát (rémülten): Borzasztó!

A férj: És tudod, mi a legérdekesebb az egész dologban?

A jóbarát (aggódva): Nos?

A férj: Mintha a te irásodat ismertem volna fel!

A jóbarát (méltatlankodva): Az én irásomat? Hová gondolsz? (Magában: milyen szerencse, hogy sohasem irtam alá a leveleket.)

A férj: Nono! Még csak az kellene, hogy te is megneheztelj! A dolog ugyanis már rendben van.

A jóbarát: Váltok?

A férj: Dehogy! Kiderült, hogy az aszszony ártatlan.

A jóbarát (megkönnyebbülve): No látod! És hogy történt ez?

A férj: Ravaszul csináltam a dolgot. Minthogy reád gyanakodtam — miért utólag bocsánatot kérek tőled — egy szép napon hirtelen azzal leptem meg a feleségemet, hogy — meghaltál. Ugy okoskodtam, hogyha szeret, önkéntelenül elarulja magát, elájul, vagy legalább is elsápad e rémes hír hallatára. De mindebből mi sem történt. Ellenkezőleg . . .

A jóbarát (nyugtalanul): Nos?

A férj: Elkezdett kacagni, de úgy, hogy a könnyei csorogtak. Kellett még több bizonyíték? Ugy-e nem?

A jóbarát (boszusan): Nem. De hallod, ugyancsak különös tréfiád vannak.

A férj: No, csak semmi harag. Szervusz öregem!

A jóbarát: Szervusz!

A második jelenet,

amely egy csinos legénylakásban játszódik le.

A jóbarát: Ah asszonyom, azt már régen tudom, hogy nem szeret úgy, mint azelőtt, de hogy mulat rajtam, az már sok a jóból.

A feleség: Megbolondult? Mi a baja?

A jóbarát: Mindent tudok. Ne tetesse magát; a férje mindent elmondott.

A feleség: De mi történt?

A jóbarát: A férje elmondta önnek, hogy meghaltam és ön, ön . . . kacagni kezdett, hogy a könnyei csorogtak. Mondhatom, szép nyilatkozása a szerelemnek . . .

A feleség (ujra kacagni kezd): Hogyne . . . hogyne nevettem volna, mikor azt mondta, hogy ön meghalt . . . és ön . . . két perccel előbb . . . bujt be . . . a szekrénybe.

— Fügöny. —

Treff.

Napirend 1899. július 6-án.

Naptár: csütörtök, július 6. — Róm. kath.: Izaiás. — Prot.: Izaiás. — Görög-kel. (jun. 24.) János. — Zsidó: Thamusz 28. — Nap két 4 óra 11 perckor; nyugszik 7 óra 54 perckor. — Hold két 3 óra 4 perckor éjjel; nyugszik 7 óra 24 perckor este.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: hűvös, helyenként csapadék várható.

Ülés a keresk. és iparkamarában d. u. 3 órakor.
Regále-bizottság ülése d. u. 3 órakor a városházán.

— **(Vizügyi tárgyalás Bar-Sellyén.)** Mint lapunk tegnap esti számában már megírtuk, Tormai Károly alispán tegnap a káptalani vizek lecsapolása ügyében Sellyére utazott. Ezt az alkalmat felhasználták a vizkérdésben érdekelt sellyeiek, hogy tüntető ovációkban részesítsék az alispánt, ki mint volt szentlőrinci járási főszolgabíró, alispánként történt megválasztatása óta tegnap járt először Sellyén. Az alispánt a vonaton diszruhában Sellye előkelőségei fogadták, míg a községbe vezető uton fehér ruhás leányok és ünnepi díszbe öltözött menyecskék kiállítottak harsogó éljeneket. A község zászlódiszt öltött, az iskola előtt pedig a tanulóifjuság a tanítók vezetése alatt várta az alispánt, kit a község házában Vörös János dr. körorvos szép üdvözlő beszéddel fogadott, melyre az alispán — a nem várt ovációktól meghiúsítottan — válaszolt. Az ovációk lezajlása után kezdetét vette a vizügyi tárgyalás, melyen Tormai Károly alispán elnöklete alatt a káptalani uradalom részéről Szeifritz István kanonok, Bodó Aladár dr. uradalmi ügyész, Budai Béla mérnök és Molnár Dávid uradalmi intéző, a Draskovich-féle uradalom részéről pedig Szakvály Emil uradalmi ügyész és Kisfaludy Imre kasznár, valamint számos érdekelt magánfél vettek részt. A tárgyalás befejeztével ünnepi bankett vette kezdetét, melyen számos felköszöntő hangzott el az ünnepelel alispánra s az ünneplő társaság Fejérváry főispánhoz is üdvözlő sürgönyt menesztett.

— **(A jogakadémia köréből.)** A pécsi püspöki joglyceumon az 1898/99. tanévben a következő joghallgatók tettek kitüntetéssel vizsgálatot: 1. *Második alapvizsgálatot:* Bauss Olivér, Buday Dezső, Kerese György, Szakáll Ferenc, Szüts Zoltán, Töreky Iván és Zsille Károly. 2. *Jogtudományi államvizsgálatot:* Dr. Pillitz Sámuel körorvos.

— **(Felebbezések a helypénzszedési tarifa ellen.)** A nemrég életbe lépett új helypénzszedési tarifa ellen több felszólalás érkezett be a városi tanácshoz, melyeket a Tanács véleményezés végett a regálebizottságnak adott ki. A bizottság holnap (csütörtökön) délután három órakor e tárgyalásban ülést tart, a mikor is tárgyalás alá veszi a beérkezett felebbezéseket.

— **(A kórház kibővítése.)** A kórház telkével határos püspöki kert már régebben kiszemeltetett arra a célra, ha a kórház kibővítették, illetve a kórházzal kapcsolatos elmebeteg-osztály felállítatik. Majorossy Imre polgármester most megindította ez iránt a tárgyalási eljárást, a mennyiben ma levelet intézett a megyéspüspökhöz, kérve a kórház melántányos kárpótlás ellenében való átengedését. Ha a püspök válasza megérkezik és — ismert áldozatkészségétől remélve — igenlő lesz, egy lépéssel megint csak előbbre halad a kórház kibővítésének ügye s telek már lesz az elmebeteg-osztály felállítására!

— **(Kerékpár-verseny.)** A »Pécs-Baranyai Sport-Egyesület« folyó hó 16-án, a pécs—szent-lőrinci országúton országúti házi kerékpárversenyt rendez. Verseny-sorrend: 1. Főverseny: (40 km.) fordulóval. Nyitva a P. B. Sp. E. összes működő tagjai részére. Elsőnek tizedelt ezüst érem és egy tiszteletdíj, másodiknak ezüst, harmadiknak kis ezüstérem. 2. Senior-verseny: (10 km.) fordulóval. Nyitva a P. B. Sp. E. azon működő tagjai részére, kik a 30-dik életévüket betöltötték. Elsőnek ezüst, másodiknak bronz-érem. 3. Vigasz-verseny: (10 km.) fordulóval. Nyitva azok részére, kik a fenti versenyekben indultak, de díjat nem nyertek. Elsőnek ezüst, másodiknak bronz-érem. Tét nincsen. Nevezési zárlat július hó 14-én, este 9 órakor. Start és cél: A m. kir. honvéhadapród-iskolánál. A verseny kezdete d. u. 3 órakor. A versenyenél a »Magyar Kerékpáros Szövetség« versenyszabályai irányadók. Nevezések: posta útján, a boritékon eszű »Nevezés« feltüntetésével Hentz Győző versenytitkár (Zsolnay-gyár) címére küldendők. Nevezési zárlat után érkező nevezések figyelembe nem vétetnek. Díjkiosztás és társasvacsora este 1/2 9 órakor a »Magyar Király« szállodában. Rossz idő esetén a verseny a következő vasárnap tartatik meg.

— **(Kard és pisztoly.)** Furcsa kis história történt a napokban Cserkuton. Két odavaló gazda összeveszett egymással s a harc hevében annyira megdühösödtek, hogy vérben akartak fürdeni. Kovács Máté, az egyik gazda beszaladt a lakásába, ahonnan nemsokára egy hatalmas lovassági pisztolylyal tért vissza. Lösch Jakab, a másik ellenfél — ki valamikor a huszároknál szolgált — szintén nem volt rest és kis vártatva széles huszárkarddal a kezében szaladt ellenfelének. Ki tudja mily kárt tett volna egymásban a két ember, ha közük nem szalad Antal János béreslegény, ki a két dühös embert szétválasztotta. S így a véresnek ígérkezett párbaj semmivé vált, mindössze a békítő karján támadt egy kis karcolás, de erről sem tudni, hogy ki okozta.

— **(Elfogott szökevény.)** Az éjjel a rendőrorjárat egy emberre akadt kint a Makár-utcán. Az ember cél nélkül csavargott az utcákon és egy nagy szalmakalap volt a fején, mely szinte félelmetes árnyékba burkolta az arcát. A rendőrök kérdőre vonták, hogy mit keres késő éjszaka az utcán s mert nem tudta magát igazolni, bekísérték a torony alá. Ott azután kitünt, hogy se lakása, se foglalkozása és Eszékéről szökött Pécsre, hol tegnap óta csavarog. Egyelőre fogva tartják s ha Eszékéről tudósítás jön róla, majd átkísérik az ottani rendőrséghez. Az elfogott szökevényt különben Vivora Józsefnek hívják, napszámosnak vallja magát és azt mondja, hogy azért szökött el Eszékéről, mert egy kenyerespajtása agyonveréssel fenyegette.

— **(Milyen a tengerész-sapka?)** Ezen a kérdésen veszett össze két ember tegnap este a szigeti országúton. Appel Kálmán bögőhordozó volt az egyik és Illés János kisbögős a másik. Appelnak már csak a felsőbb rang tekintetében sem kellett volna kikezdenie Illéssel, de hát bizony ő nem respektálta a kisbögőst, hanem megmondta neki, hogy ő Pécssett a legnagyobb számár, ha azt sem tudja, milyen a tengerészek sapkája. Jóllehet

Appel maga sem tudta. Ez persze dühbe hozta Illést, a kisbögőst, a ki ugyan szintén nem volt biztos benne, hogy milyen a tengerész-sapka, de arról meg vala győződve, hogy nem olyan, a milyennek a bögőhordozó leírta. És mikor a »Korona«-vendéglő elé ért a két vitatkozó, egyszerre egymásra rontottak és egymást agyba-főbe verve bizonykodtak a saját állításuk igazsága mellett. Végre lefűlelte őket egy rendőr és bevitte a torony alá, a hol utcai botrányért fogják őket kérdőre vonni.

— **(Tisztítják a Balokányi-tavat.)** Ilyenkor nyáron, midőn minden mocsárban, tóban gombamódra terem a béka, minden álló víznek a felülete azzal a bizonyos zöld fátyollal van bevonva, a melynek »békanyál« a neve. Ez a zöld maszlag aztán, ha reá süt a nap, olyan dögletes büzt támaszt, hogy közelében tartózkodni lehetetlen, de még megfertőzi a közeli utcák levegőjét is. S ebbe a hibába esett most a Balokányi tó is, melyen a békanyál már alapos kérget képez s a mely ellen már nem egy panasz érkezett a városhoz. Elhatározták tehát, hogy miután a Balokányi-tó a jelenlegi állapotában már tényleg veszélyessé kezd válni közegészségi szempontból, a tavat megtisztítják, esetleg a benne levő vizet lecsapolják és frissel cserélik fel. A munkálatok megkezdése iránt megtették a szükséges intézkedéseket.

— **(Utóállítás.)** A megyei állandó katonai utóállító bizottság ma délelőtt 9 órakor Vadnai Jenő másodaljegyző polgári elnök elnöklete alatt utóállítást tartott a vármegye közgyűlési termében. Utóállításra összesen 15 egyén jelentkezett. Négyen a fősorozás elmulasztása, tizenegy a szülők keresetképtelensége miatt. A négy legény közül kettő vét be katonának, míg a másik kettőt felmentették. A szülők keresetképtelenségét kilencen igazolták, míg kettőt közülök besoroztak.

— **(Gomba-telep.)** Aztán mondja még valaki, hogy nem boldog a magyar! Sikátoros öreg városunkban tele vagyunk panaszszal, hogy ilyen, meg olyan szegények vagyunk s lám! mégis van valamink, amivel még a gazdagságáról híres Debrecen se dicsekedhetik. Van állandó gomba-telepünk! Hogy hol? Hát Baranyavármegye pécsi járásának főszolgabírói hivatalában. A padlón, melyet helyenként — ahol szekrények állottak — a nedvesség megrohasztott, ujjnyi magasságban áll a fagomba. Bent a szekrényekben a poros akták mellett, végig a reteszeken olyan példányai díszelnek a penészgombának, melyekkel bátran kiállításra mehetnének díjat nyerni. S hogy milyen üdvös állapot ez egy közhivatalban, azt tán mondanunk sem kell, aztán meg az ott dolgozó tisztviselők egészsége — melyre semmi szin alatt sincs jó hatással a nedves, penészes levegő — sem kutya ám! Bizony nem ártana némi tatarozási munkálatokkal segíteni ezen a visszás állapoton, melyet bele kellene iktatni vármegyénk dicsőségére Baranyavármegye monografiájába is!

— **(Sok az eszkimo.)** A helybeli áll. főreáliskolánál az egyik üresedésben levő szolgai állásra pályázat volt hirdelve, melynek határideje most járt le. Az állásért, melylyel 250 frt fizetés és természetben való lakás jár, 14 mondd: tizennégyen pályáztak és legalább ennyire rugott azok száma, kik kérvényüket

visszavették, mikor megtudták, hogy az állást csak kiszolgált katonai altiszt kaphatja meg, a mitől a miniszterium semmi szín alatt el nem fog tekinteni. Egyik-másik folyamodvány a humornak sincs híján. Így az egyik az állás elfogadását attól teszi függővé, vajjon lesz-e elegendő mellékjövedelme; a másik viszont kijelenti, hogy ő jelenleg nőtlen, de ha kívánják, rögtön megnősül. Ennél nagyobb készség csak nem kívánható szolgától!

— **(A legujabb kardaffér.)** Ez ugyan annyira új, hogy a legujabb elnevezés is megilleti, mert csak az éjjel történt, alig hamarabb éjjelnél egy félórával. Kint a szigetkülvárosi réten cirkáltak a lovas mezőőrök mikor egyikük egy szénaboglya körül két gyanus alakot vett észre. Persze közelebb mentek a szénaboglyához s akkor látták, hogy a két gyanus alak egy baka, meg a szive párja, kik a szénaboglya illatának kábító hatása alatt azonban már későn vették észre a mezőőröket. Azok igazolásra hívták fel őket, de a baka az igazolás elől megugrott, a veszedelembe hagyva szive bálványát. Az egyik őt ezt vette őrizet alá, a másik meg a megugrott baka után vágatott és el is érte azt. Erre a baka kihuzta a panganétját s mert szurni is akart vele, a mezőőr is kardot rántott és lefegyverezte a hős szeladont. Így tehát vér nélkül végződött ez a legujabb kardaffér s a lefegyverzett bakát kedvesével együtt a rendőrségre kísérték, honnan a hadfit haza vitték a Krajcár-kaszárnyába és jelentést tettek hősies magaviseletéről az ezredparancsnokságnak.

— **(Korcsmai verekedés.)** Alig mulik el nap, melyen ne történnék valamilyen verekedés a korcsmákban s ha a teljes hatalmával beállott uborkaszazon alatt minden valamire való hirnek a magva is kivész, a korcsmai verekedések bámulatos szivóssággal felszinen tartják magukat. Az elmúlt éjjel is két korcsmában történt veszekedés. Az egyiknek — mely a buzatéren történt — Papp Pál és Filsz János a hősei, akik annyira ellátták egymás baját, hogy Filsz Jánost belékelt koponyával kellett a kórházba szállítani, ahonnan azonban ma reggel már utnak is eresztették. A másik a Pálya-utcában történt s annyival enyhébb jellegű, hogy itt vér nem folyt, mert a rendőrorjárat a korcsmából kihangzó lármára figyelmeztetésévé lévén, a veszekedőket Stein Antal lakatoslegény és Marócz János személyében letartóztatta.

— **(„Sir a kislány...“)** A nóta szerint ez a siró kislány a Balaton partján ejti szerelmi búbanatának forró könnyeit, a jelen hírecske hősnője azonban ma délelőtt a pécsi kir. ügyészség folyosóján törülgette könnytől nedves szeméit, mert ő is oda került azok közé a darócruhás asszonyok közé, melyek mindegyike egy-egy számottevő tagja a bünkrónikának. Nagy Erzsébetnek hívják a siró leányt, ki még ez év elején gazdáját meglopta, amiért a törvényszék négy heti fogházra ítélte. A kislány azonban megszökött a büntetés elől s körözés folytán most elcsipték odahaza, Rétfalun, ahonnan ma hozták be a pécsi ügyészséghez. S most ott könnyezik a többi társadalmi erkölcsrontó bacillus között az a pirosposzsgás arcú, siró kisleány.

— **(Elhalasztott tэрzene.)** A 44. gyalogezred zenekarának minden csütörtökön

az Erzsébet-sétatéren tartani szokott tэрzene ezen a héten pénteken délután fog megtartatni. A tэрzene műsora a következő lesz: 1. »Wagram«, induló, Wiedemanntól. 2. Győzelmi induló, az »Adia« operából, Verditől. 3. A második kincs, Beethowentól. 4. Mari-walzer, a »Bécs körül« című balletról, Bayertől. 5. A hangversenyteremből, egyveleg Mazaliktól. 6. »A torreador és az andaluziai nő«, Rubinstein »Álarcos bál« című operájából.

— **(A kinek nincs számara.)** Nem is hinné az ember, hogy azért a hoszszufülű, fekete keresztos hátú állatért valaki bűnre vetemedjék. De miután az az ősrégi közmondás, hogy »ha ló nincs, jó a számár is« nem minden alap nélküli, hát ló hiányában kapta magát Werter József málomi lakos és szomszédja udvarából elhajította annak fülesét a maga portájára. Persze nem soká tartott a gyönyör, mert a káros feljelentése folytán megindult nyomozás során csakhamar ráakadtak a csacsira, melyet visszaadtak gazdájának, a vagyonközösség elvének hódoló Werter Józsefet pedig átadták a bíróságnak.

— **(A kapuk.)** Nem egy izben figyelmeztettük már e rovat hasábjain a közönséget, de különösen a háztulajdonosokat arra, hogy ügyeljenek házuk kapujának a bezárására, mert a nyitott kapu »alkalom« lévén »igen könnyen tolvajt szülhet.« Igen helytelen némelyek azon okoskodása, hogy a nyári idény alatt fölösleges a túlzott óvatosság, mert bár tény, hogy emberi következtetés szerint a zord időjárás hamarabb bűnre készíti az ő nyomorultjait, mint a nyári idő, még is tagadhatlan, hogy a meleg időjárásnak is meg vannak a maga tolvajai. A rendőrség — mely a maga közegei által — valóban dicséretes elővigyázattal ellenőrizteti a kapuzárást, ma arról kapott jelentést, hogy az elmúlt éj folyamán a belvárosban (Ferenciek-utcája, Jókai-tér, Szechenyi-tér, Apáca-utca) összesen tizennyolc kaput találtak nyitva.

— **(Adomány.)** A havi hegyi kőkeresztre ujabban egy forint adomány folyt be özv. Witvendics Máriától.

— **(Tolvaj a szénaboglyában.)** Sándor János magyar-üröghi gazda tegnapi este, midőn már mindenki lepihent, véletlenül kiment az udvarra, ahol gyanus neszt hallott. Figyelni kezdett a zaj okára, s ekkor látta, hogy egy a sötétség miatt felismerhetetlen alak óvatosan közeledik a lakóház melletti éléskamara felé. A gazda erre vissza tért a szobába, s revolvert véve magához, lámpával a kezében újra kiment az udvarra, s felköltötte béreslegényét, kivel közösen kutatni kezdtek az éjjeli vendég után, azonban senkit sem láttak. Már azt hitték, hogy talán tévedés az egész, midőn a béreslegény a szénaboglya tövében felfedezte a gyanus alakot. Természetesen azonnal lefűlelték, s átadták a hatóság embereinek, ahol az éjjeli látogató azt vallotta, hogy őt Mikes Péternek hívják, igazolni azonban nem tudta magát. A kétség-telenül rossz szándéku embert a megindított vizsgálat befejezéséig fogva tartják.

— **(Jóváhagyott alapszabályok.)** A »Somogyvármegyei vándortalca társaság« alapszabályait a m. kir. belügyminisztérium a bemutatási záradékkal ellátta.

— **(Nyugdíjból szolgálatba.)** A mint értesülünk, egy előfordult eset alkalmá-

ból elvi jelentőséggel kinyilatkoztatta a pénzügyminiszter, hogy a véglegesen nyugalmazott állami tisztviselők újra való kineveztetés esetén az új kinevezés szerinti fizetési osztályban az utolsó helyre sorozandók. Ezekre nézve ugyanis nem alkalmazható az ideiglenesen nyugdíjazottakat megillető az a kedvezmény, hogy a tényleges szolgálatba való visszavételük esetén ugyanazon ranghelyre soroztatnak, amelyet elfoglalnának, ha mindvégig tényleges szolgálatba álltak volna.

— **(Vasvilla és balta.)** *Bebics* Trifon dunaszekcsői lakos feljelentette *Bán* József, szintén dunaszekcsői lakost, hogy az őt egy baltával véresre sebesítette. *Bán* József ezt be is ismerte kihallgatásakor, csak hogy kitünt, hogy nem ok nélkül ment baltával ellenfelének, mert az előzőleg egy vasvillával a bal lábába szúrt. Így hát mindkettőjüket feljelentették a bíróságnál, a hol majd ítélnék felettük.

— **(Meglopott halász.)** *Fernbach* Jakab gózonpusztai lakostól az aranyosi vízben kifeszítve volt tizenhárom darab hálóját egy szép reggelre virradóra ellopták. Azonban nem hiába szerencsétlen a tizenhármas szám, nem is volt a tolvajnak szerencséje az elloptott hálókhoz, mert alig birt belőlük egypárt eladni, mikor már a vizsgálat kiderítette a bűnösségét. A lopást ugyanis *Farkas* Mátyás siklósi napszámos követte el, kinél a lopott hálók nagyrésztét meg is találták. Természetesen nyomban elkobozták azokat tőle és őt magát feljelentették a bíróságnak.

— **(Az öreg nap.)** A napnak a korát is bolygatják s mivel hogy amikor született, nem vezettek még anyakönyvet az égitestekről, bizony csak egyes megfigyelésekből és számításokból következtetnek a tudósok a nap keletkezésének az idejére. Valami kis haszon jut ebből a tudományra, ámbar határozott eredményre nem igen juthatnak ebben a kérdésben a tudósok. A legutóbbi időben *Lee* washingtoni csillagász foglalkozik a kérdéssel s ő számításai alapján harminchat millió esztendőre becsüli a napot. Az ő véleménye szerint különben már nem sokáig marad meg a nap, amely nekünk oly sok fényt, derűt, melegséget áraszt. Azt mondja *Lee*, hogy a nap ezt az áldást már csak négy millió esztendeig bocsájtja ránk. Akkor minden élet megszűnik a földön s ez nagy baj lesz. És mindez már négy millió esztendő múlva történik meg.

— **(Póruhárt betörő.)** Személy községben *Resch* György ottani molnár malomába betört *Cimber* Antal, személyi lakos. Felmászott a ház padlására és onnan jutott le a malomba, hol éppen egy zsák lisztet emelt fel, mikor a gazda észrevette az általa okozott zajt és három pisztolylövést tett a levegőbe. A betörő erre úgy megijedt, hogy nyomban kereket oldott; de otthon sem tudott maradni, hanem reggelre megszökött a faluból. A csendőrség most keresi.

— **(Megkerült ékszer.)** *Mauthner* Soma, mohácsi ékszerésztől eddig még ismeretlen betörők ez év január 25-én 240 forint értékű ékszert loptak el. A betörők a lopott ékszereket Eszéken egy zálogházban zálogosították el, a hol az ékszereket nyilvános árverésen potom huszonnégy forintért három ószeres vette meg. Ezeket most kinyo-

mozták és a lopott ékszereket tőlük elkobozva, azok visszakerültek a károshoz. A csendőrség újabb nyomot nyert ezzel a betörők után, kiket most kétszeres éberséggel keresnek.

— **(Kiderült lopás.)** Vida János, iványi lakos gabonaraktárából nagyobb mennyiségű gabonát elloptak a napokban. A káros feljelentésére megindított nyomozás során most aztán kiderült, hogy a lopást Bóbból János követte el, kinél a lopott gabonát meg is találták. A tolvajt feljelentették a szentlőrinci járásbírósnál.

— **(Nyári ünnepély.)** A Zsolnaggyár önkéntes tűzoltói folyó hó 16-án az üszöghi erdőben nyári ünnepélyt rendeznek. Belépti-díj személyenként 25 kr., katonáknak őrmestertől lefelé 15 kr., gyermekeknek 14 éven alul 10 kr. Kezdeté délután 3 órakor. A vendégek különös mulattatására a délután folyamán bemutattnak a legújabb confettik, bombák, tombola és világposta. A tánc-szünetek alatt tréfás mulatságok tartatnak, ezek között nagy lóverseny. Este az erdő fényesen kivilágítatik. Kedvezőtlen idő esetén az ünnepély 8 nappal később tartatik meg.

— **(A házibarátt.)** Ritkán eszel ki drámaíró olyan tragikomédiát, mit a milyen Párisban a rue d'Aligre egy szegény polgár házában lejátszódott. A de Rey házaspár ott 35 év óta élt együtt megható egyetértésben Louis Gensens nevű házibaráttal. Gensens, aki 10 évvel fiatalabb volt de Reynál, uralkodott a közös otthonban, Reyné asszonyt azonban, amikor hat hónappal ezelőtt halálát

közeledni érezte, mégis az a gondolat gyötörte, hogy mi lesz az ő drága Louisjából, ha meghal és ezért, mielőtt lelkét kiadta, megígértette férjével, hogy a lakást a berendezéssel Gensensre iratja, mert hisz ez tíz évvel fiatalabb és így őt előreláthatólag túléli. Az asszony meghalt és de Rey ígéretéhez híven a házibaráttal nevére iratja a lakást, a melyben a két öreg kedélyesen és jó barátságban élt együtt egészen a múlt hét elejéig. Ekkor a derék Gensens, a ki különben már maga is a hetven felé járt, megunt a vigasztalan egyedülletet és egy 45 éves özvegygyel, legújabb hódításával jelent meg a közös lakásban. Az öreg de Rey ezen nagyon fölháborodott és szemére hányta barátjának, hogy érzéstelen és nincs tapintata. Gensens rossz néven vette ezt és hivatkozva az írásra, de Reyt saját lakásából kidobta. A boldogtalan öreg egész éjjel az utcán kóborolt, másnap pedig revolvvert kért kölcsön egy barátjától és visszatért a lakásba, hogy megnézze még egyszer azt a szobát, ahol neje meghalt. Gensens azonban megint el akarta zavarni, mire de Rey előkapta a revolvvert és kétszer rálőtt hűtlen barátjára, kit súlyosan megsebesített.

— **(Szökés az esküvő órájában.)** A maga nemében páratlan szökésről adnak hírt az orosz lapok. A kievi Versailles szállodában egy P. Fülöp nevű osztrák alattvaló vett szállást május hó végén és azonnal előkészületeket tett az esküvőre. Termet bérelt, amelyben a lakodalmi ebédet elfogyasztani fogják és a kitűzött napon, június 2-án, a

Vladimir székesegyházban meg is történt az esküvő, mire a fiatal pár visszatért a szállodába. Minden rendben ment, a fiatal pár és a vendégek vígan voltak, csak az ebéd végén, amikor a pezsgőt hozták, érezte magát a fiatal asszony rosszul; engedelmet kért és szobalányával átment a szomszéd szobába, hogy átöltözzék. A férj segíteni akart nejenek, de ez megnyugtatta s kérte, hogy maradjon a vendégeknél, hívassa föl a portást és kínálja meg azt is pezsgővel. A mitsem sejtő férj engedelmeskedett, felhívatta a portást és ezt a pillanatot használta fel a hűtlen asszony, aki már készen álló kocsiban egy idegen urral elhajtattott, magával vivén az összes gyémántokat és 4000 rubelnyi pénzajándékot, melyet a férjétől kapott. A husz éves R. Anna, aki ennek a cifra történetnek a hősnője, szegény szülőktől származott Jekaterinoslavban, de jó nevelésben részesült és külföldön ismerkedett meg azzal a fiatalemberrel, akivel ezt a gyalázatos komédiát eljátszotta.

— **(Kirándulók papirban.)** Kremsben érdekes kirándulást rendezett egy ottani papirgyár háromszáz munkása. A reklámon kívül, a nagy meleg vitte őket arra a gondolatra, hogy papiros ruhába menjenek a közeli erdőbe. A hölgyek divatos heliotrop szoknyácskában, a férfiak fekete smokingban jelentek meg. A finom velinpapir-blouzok és elefántcsont papir-kosztümök méltó feltűnést keltek. A kirándulást pedig nagy ivás követte, mikor is a férfiak ruhát váltottak s a finom smoking helyett itatós papirosból ké-

— Hát azt hiszed, nekem élvezet az, hogy itt üldögéljek? — mondta rövid gondolkodás után. Mégis maradok, mert a józan ész mondja, hogy elővigyázó legyek. Ezért neked is azt tanácsolom, hogy biztos helyzetünket elhamarkodott tett által ne veszélyeztessük. Azt hiszem, megértettél, — mondta erős hangsúlyozással.

Cora büszkesége föllázadt erre a kategorikus rendreutasításra; de már sokkal nagyobb érdektársa volt Davisnak, hogysem nyíltan föl mert volna ellene lépni. Ellenmondás nélkül, hallgatagon elfordult tőle és az ablakhoz lépett.

Davis úgy mutatta, mintha nem venné észre duzzogását; nyugodtan tovább szivarozott.

— De hol van Percy? — kérdezte egy idő múlva.

— Természetesen a dulcielájánál, — felelt Cora. A szerelmes pár kart karbafonva a terrazon sétál. Azt hiszem, most idejönnek.

Hirtelen elfutott az ablaktól, egy alacsony székre guggolt és az arcára szenvedő kifejezést erőszakolt. Nyomban ezután belengett Arthur kisasszony fölpipezve, ki-festve és erősen beparfümözve, mint rendesen. Percy lassan követte.

Mióta Ellen Oakley-ben volt, a két sógornő túlakarta egymást szárnyalni a nyájasságban; Cora meg egykori férje iránt is szokatlanul udvarias volt, a nélkül, hogy a legekélyebb intimitásra került volna közöttük a sor.

Arthur kisasszony fölöttébb melegen üdvözölte a lábadozót.

— Milyen kedves dolog, édes Cora, — kiáltott föl — hogy végre újra itt láthatjuk egymást viszont. Az a

— Látják — mondta diadalmasan doktor Le Guise — mindig ilyen ő. Legalább most önök is meggyőződhetek a tébolyultságáról.

— Borzasztó, borzasztó — dadogta Arthur kisasszony és reszketve kapaszkodott jegyese karjaiba s azzal elsietett. Az orvos páciensénél maradt. Az utóbbinak kitörő dühöngése ép oly gyorsan eltűnt, mint a hogy jött s alig egy félóra múlva újra abba az öntudatlan tompultságba süllyedt, a melyben előbb volt.

*

A következő este valami különös történt.

Elmult éjfélt és Cora édes álomban szunnyadozott, a mikor egy sötét alak csöndesen az ágyhoz sompolygott. Mariette volt. Óvatosan közeledett urnőjének tekvőhelyéhez, elővett egy fehér posztót s azt az alvó arcára terítette. Finom choloform-illat áradt szét a szobában. Ez alatt Mariette vigyázva a mozdulatlan alvó fölé hajolt, a nyakán levő aranyláncot kikapcsolta s levette. Az aranyláncot kis bőrtáska volt csatolva.

Ujra magához vette a bódító posztót s ép oly hal-kan, a mint jött, el is távozott. Szobájába zárkózott s izgatottan nyitotta ki a bőrtáskát. Csak egy megfakult régi irat volt benne, egy eskető levél, hanem Perth Alice-re nézve gazdag lelet lehetett, mert az öröm sugara villámlott föl szemeiben.

— Végre — mondta — végre célnál vagyok. Végre hatalmamban áll, hogy boszút álljak s egy ártatlant megmentsek.

A kis csomagot gondosan a kis utitáskába rejtette. Azután fölterítette kalapját, sötét köpenyt vett föl magára és másodsor is megszökött hazulról. De most már nem

szült kabátokba bujtak s talán ez volt az oka, hogy a papirostársaság hamarosan elázott.

— **(A kínai mosócédula.)** Pekingből írják: Egy kaliforniai ember, a ki már évek óta lakik Pekingben, a minap különös felfedezést tett. A Kinában lakó külföldiek szokása szerint ő is copfos kínaiakkal mosatta fehérneműjét, mert ott nem a nők, hanem férfiak mossák a ruhát. A mint átadta a mosnivalót, cédulát kapott, a mely kínai ákom-bákom betűkkel volt teleírva. Azt hitte, hogy a cédulán az van, hogy milyen fehérneműt adott át és nyugodtan rakta zsebre mindig a céduláját. A minap azután egy barátja figyelmeztette, hogy az ilyen cédulán rövid személyleírása van annak, a ki a fehérneműt átadta. Az amerikai azonnal lefordította a hieroglifeket és olvasta a nem épen hizelgő személyleírást:

Komikus külsejű vén fráter, fontoskodó, kopasz, arca olyan, mint egy pecsétes tojás.

Es ezt a cédulát ő évről évről-évre magánál hordotta, gyanutlanul adta át mindenkori, a copfos kínai pedig megnézte gyorsan arcát és előhozta a kívánt fehérneműt. A janke szörnyen dühös lett, mikor ezt elgondolta, rohan a mosóintézetbe és elvitte más intézetbe a ruhát. Ismerősei biztatták, hogy ott nagyon udvarias cédulát fog kapni. Csakugyan lefordította és ez állott rajta:

Idősebb ur, olyan, mint Jun-Tai a széliesen.

De azért mégis megmutattatta magának egy ritkaság kereskedőnél az említett istenség képmását. Az eredmény az lett, hogy az udvarias kínainál sem mosatott többet.

— **(Az angol etikett.)** Eddig Angliában is az volt a divat, hogy az urak karongfogva sétáltatták meg a hölgyeket. Most egy angol divatkirály azt írja, hogy ez a szokás többé nem állhatja meg helyét, mert durva és illetlen. A nem illik fejezetbe ezenkívül az az új paragrafus is belekerült, hogy a nagy vendéglátások alkalmával nem szabad senkinek sem kijelölni a helyét, hanem mindenki üljön oda, ahová neki tetszik. Az akarat szabadság szent nevében arra hívja fel az angol társaságok figyelmét, hogy nem szabad senkit sem megfosztani attól a szomszédától, akinek társasága legkedvesebb neki. A divatkirály különben dicsérőleg emlékszik cikkében a walesi hercegről, mint aki a divat eme vívmányainak hatalmas protektora.

— **(Két millió zongora-óra.)**

Egy angol statisztikai lap szerint a brit királyság 45 millió lakosa 7 millió házban lakik. Átlag minden hetedik házban van zongora, amelynek átlagos ára 240 forint. Az angol zongorák értéke tehát összesen 240 millió forint. Mivel a zongorákat átlag tíz évenként ujjal cserélik ki, az évi kiadás zongorára 24 millió forint. Ha minden zongorán naponként csak két órát zongoráznak, akkor naponként két millió órán át verik az angolok, skótok és irek a zongorát. És ez borzasztó dolog, mert ugyane statisztikus szerint tizezer zongorázó közül csak egynek a játéka ér valamit, s így egy millió zongorista közül 999.900 hiába veri a zongorát.

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1899. július 5. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 60.8 (emelkedő.)

Hőmérsék = 16.0 °C

> maximuma: 23.7 °C

> minimuma: 10.3 °C

Párányomás: 11.2 mm.

Relatív nedvesség: 83.

Felhőzet: 2° cum. Schw.

Szélirány s erő: W. 1. = 0.1.

Csapadék 24 órai: —.

Enyhe, jelentékeny csapadék nélkül.

Dr. Csizser.

Törvénykezés.

§ Vétkes bukás. Neuwirth Alajos ez-előtt szentkirályi, utóbb pécsi lakos, szabó, még a múlt ősszel csődbe jutott; a csődeljárás folyamán kitünt, hogy Neuwirth Alajos sem üzleti könyveket nem vezetett, sem mérleget nem készített. Ezért a pécsi kir. törvényszék Neuwirth Alajost vétkes bukás miatt a ma délelőtt megtartott végtárgyalás után 30 frt pénzbírságra ítélte. Az ítélet jogerős.

§ A méz tolvaj. Mult év november havában történt, hogy Ruff Károly siklósi lakos betört Gitta Ferenc nevű szomszédja udvarára, ahonnan a pincébe lopódzván, öt méhkest ellopott, a méheket megfojtotta, s a körülbelül harminc forint értékű mézen 7 frt 50 krért tulajdolt. A káros panaszra folytán megindult nyomozás során megtalálták a méhkasokat Ruff Károly házában s megtették ellene lopás miatt a feljelentést a pécsi kir. törvényszéknél, mely a ma délelőtt megtartott végtárgya-

ugy, mint pár hónap előtt, kedvesének oldalán, mint egy tapasztalatlan, vakon hívő gyermek. Most komoly nő lett; megtanulta ismerni a világot, belepillantott az emberi szenvedélyek fenekére s fölvette a gonoszokkal a harcot, a nélkül, hogy aggódnék azon nehézségek miatt, a melyek utjába vetődtek. Még egy szeme hiányzott annak a láncnak, a melyet lassan-lassan összeszedett a bűnös pár dolgai felől. Most birtokában volt. Az a detektív-szerep, a melyet Oakleyben játszott, le volt játszva s a dráma utolsó felvonása kezdetét vette. Előbb azonban meg akarta hallgatni barátai tanácsát s így az első vónattal Bostonba utazott.

Arthurné magán kívül volt, a mikor észrevette, hogy a lánc és a reá nézve oly fontos kis bőrtáska eltűnt. Biztosra vette, hogy Percy az értelmi szerzője a lopásnak, de nem merte a dolgot nyilvánosságra hozni. Davisnak természetesen fölemlítette az aggasztó esetet és hosszas tanácskozás után megegyeztek abban, hogy Percyt hamarosan Oakleybe hívják, hogy minél gondosabb őrizet alatt tarthassák. Az utóbbinak mi se volt kívánatosabb. Nem értette ugyan, hogy mért szólították föl oly hamar s oly udvariasan, hogy jöjjön, de nem is volt természetese, hogy az ily dolgok fölött a fejét törje.

A francia kisasszony eltűnését Cora oda magyarázta, hogy az ellopta és hogy a látszat meglegyen, kérte Davist, hogy halaszthatatlanul utazzék a városba s a rendőrségnél jelentést tegyen. Arthur kisasszony és a cselédség teljesen hitt a kárvallott szavainak és mindenki örült, hogy a »tolvaj, alattomos« személylyel nincs már dolga.

Senki se sejtette, hogy a francia kisasszony mily hamar fog ismét föltűnni a láthatáron.

Föltámadás.

Az ósdi urasági lak legbarátságosabb helye a társalgó szoba volt, kiváltképp ebéd idején. A puha szőnyeg, a mely a padlót végig befödte, a kényelmes székek, a pattogó tűzű kandalló, a nyájas napsugár, mely derős időben a magas ablakon keresztül jutott be, kellemessé tette a szobát és a jó hatását mindenki érezte, a ki csak bejépett.

Betegsége óta először volt itt újra Arthurné. Rózsaszínű, fekete csipkével diszitett ruha volt rajta, a mely elragadóan illett neki. Hanyag eleganciával támaszkodott a kandallóra. Kivüle csak egy valaki volt a szobában: kedves fivére Lucian, a ki egy karosszékből kényelembe helyezkedett s finom havanna-szivarjának füstkarikáiba báméskodott.

— Tudod, hogy mily soká folytattuk már ezt a játékot? — kérdezte Cora, hirtelen átcsapva beszélgetésük eddigi témájáról.

Davis hunyorított szemével.

— Hadd gondoljak csak utána, édesem. Juliusban jöttél e környékre. Októberben volt az esküvőd, a komédia tulajdonképeni kezdete s most decemberben vagyunk — s most már két hónapja vagyunk munkában. Ez csak nem sok.

— Lehet, de én már jól laktam veled. És szivesebben mennék ma Bostonba, mint holnap.

Oly panaszos hangon mondta ezt, hogy Davis félig csodálkozva, félig nyugtalanul vetette fel szemét és partnerét fürkésző szemekkel vizsgálta.

lás után a tolvajt betöréses lopás miatt 9 havi börtönre ítélte. Az ítélet ellen úgy a vádlott, mint a kir. ügyész is felebbezett.

Közgazdaság.

□ **Gazdasági tudósítás.** Szentlőrincről írják a következő gazdasági tudósítást: Baranya-Szentlőrinc gazdag termő vidékén az idei aratás alatta fog maradni a tavalyinak. Kezdetben és messziről nézve igaz, hogy sokat mutattak. Közélről azonban mindjárt feltűnhetett két dolog; egyik az, hogy a szárképződés, illetve bokrosodás hiányossága folytán nemcsak a sovány, de a középminőségű földekben is a vetés ritkább a normálisnál, másodsor, hogy igen sok — fele-harmada — a szárnak fejlődésben visszamaradt vékony s ezek kalásza is szokatlanul apró és felette vékony, sokszor kalász nélkül való, mely kiadós, egészséges szemterméstől a reményt is elzárja. Az őszi árpának néhol felénél több az, amelyben a fej kalásztalan, mogyorónagyságu 4—8 szemet tartalmazó idétlen deformációt képez. A buzavetés, ahogy fenn áll, ugyszólván emeletes. Felül vannak egy vonalban a kifejtett, de igen ritkán álló kalások, 15—20 centiméterrel alább a másik szint, apró, fejletlen buza fejkéből és sok helyt ez a sűrűbb, a többség. A júniusban csaknem naponként tartós záporok és kiadó esők folytán a jó földek vetései a földön és pedig össze-vissza kuszáltan fekszenek, mi miatt aztán éppen a legjobb reményt mutatott termések 50, néha több százalékkal redukáltak, úgy hogy az ilyeneket az aratók vonakodnak részében elvállalni. A június 19-én esett felőrai jég, megyénk több részein Villánytól—Szigetvárig, pásztánként igen sok kárt okozott. A társulatok becsője 2-től 100 százalékgig becsülte a kárt. Szerencsére egy-egy község határa egészben nem szenvedett. Így Nagyvátyon 25 százalékkal legmagasabb, de a határ nagy része alig szenvedett. közvetlenül szomszédos Senterzsébeten pedig 20—100 százalék volt a kár. A legtöbbje 60—70 százalék. A szőlők egyrésze tönkrement a gazdag termésnek 50 sőt 60 százaléka alig maradt, de a hegy nagyobb része alig szenvedett. A tavasziak, kukoricák, répák, ahol munkakésedelem nem történt, nagyszerűen állanak. A rozs ritka, apró fejű és ablakos. A főtermény általában mondhatni, a környéken mindenütt nagy csalódást okoz, tekintve azt is, hogy a rozsda — kivált laposabb helyeken — a szemeket is megtámadta. Őszi árpa részben már le van aratva, rozstot itt-ott kezdik vágni.

□ **Állami ménlővásárlás.** A földművelésügyi miniszter felhívja mindazokat a tenyésztőket, kiknek három és félevesnél idősebb, de a nyolcadik élet évét még meg nem haladt koru ménlovaik vannak és azt eladni óhajtják, hogy szándékukat 50 kros bélyeggel ellátott beadványban legkésőbb augusztus 10-éig a miniszteriumnál jelentsék be. Az eladandó ménnek a bejelentők lakóhelyéhez képest, úgy, mint a múlt évben, ismét egyes központokon fognak bizottságilag megsejtelteni és a vételár tekintetében létrejött egyezkedés után azonnal megvásároltatni.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése július hó 5-én. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A képviselőház ma tartotta utolsó érdemleges ülést a nyári szünet előtt.

Hegedűs Sándor kereskedelmi miniszter két vicinális vasutról szóló törvényjavaslatot nyújtott be az ülés elején.

Ezután megválasztották a regnikoláris és egyéb bizottságok tagjait.

Majd Széll Kálmán miniszterelnök — mint belügyminiszter — felelt egy csomó interpellációra, köztük Páder Rezsőnek ismeretes kabinet noir-féle interpellációjára.

A miniszterelnök válasza oda konkludált, hogy a kultuszminiszter a kongrua megvonásának törvényben előírt eseteiben nem járhat el, ha nem bir tudomással a lelkészek ellen állam vagy erkölcsellenes magatartás miatt hozott jogerős ítéletekről. A miniszternek nem volt szándéka a vallás méltóságának csorbítása.

Páder Rezső viszonzválaszában a jobb oldal zajos ellenmondásai között fenntartotta a kabinet noir kifejezést, mert szerinte a bíróságok nemcsak ítéleteket, hanem egyszerű feljelentéseket is közölni tartoznak a miniszterrel.

A Ház tudomásul vette a miniszter válaszát.

Széll Kálmán miniszterelnök ezután Ugron Gábornak a haágai békekonferencia ügyében tett interpellációjára válaszolt. Hogy Montenegro Oroszország képviseli a konferencián, ez egyszerűen nemzetközi gyakorlat. Ha Ugron jelen volna, maga is tudomásul venné válaszát.

A Ház a választ tudomásul is vette.

Majd Rakovszky Istvánnak a lipótmezei tébolydai állapotok tárgyában tett interpellációjára felelt Széll Kálmán, mint belügyminiszter. Kijelenti, hogy a kormány közegei időnkint a legszigorubbán felülvizsgálják ez állapotokat s valamint a nagytudomány, érdemes Niedermann Gyula igazgatónak távoznia kellett az intézettől, mert a felelőssége alatti ügykörben visszaélések történtek, úgy hasonló szigorral fog eljárni minden visszaélés esetében.

A választ általános helyeslés között egyhangulag tudomásul vették.

Perczel Dezső elnök, tekintettel a mai utolsó érdemleges ülésre, kijelentette, hogy a kik a segesvári Petőfi-ünnepre küldendő deputációban résztvenni óhajtának, jelentkezzenek mielőbb.

Még csak a jövő szerdán tart a Ház egy formális ülést, melyen Széll Kálmán miniszterelnök indítványt fog tenni a Ház nyári szünetére vonatkozólag.

TÁVIRATOK.

— **A Dreyfus-ügy.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Párisból írják, hogy *Beaurepaire* kérte a rennesi haditörvényszék biztosát, miszerint idézze meg tanunak, mert megcáfolhatatlan bizonyítékaik vannak Dreyfus bűnösségére nézve. A „Figaro“ ma *Beaurepaire* két levelének faksimilóját közli, melyekből nevezett lap azt következteti, hogy néhány diák csunyául rászédte *Beaurepaire*t. Már jelentkezett is az egyik diák, ki a bizonyítékok fejében 500 frankot felvett, de csak elutazásra volt szüksége pénzre, melyet most visszahozott *Beaurepaire*nek.

— **Farkasok a veremben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap este a székesfehérvár-bécsi vonattal egy ifju uriember utazott át édes atyjával a komáromi állomáson. Apa és fia Bécs felé igyekeztek s a vonat csak néhány percig időzött az állomáson, hogy az átmeneti kocsikat lecsatolják tőle. Az alkalmat felhasználva a fiu, kiugrott egy átmeneti első osztályu kocsiból, hogy magának az állomási étteremben cigarettát vásároljon. Édes atyját mély álomban hagyta a kocsiban.

Az étteremben két vadászezredbeli tiszt mulatott női társaságban. Mikor az ifju az étterembe lépett, az egyik vadásztiszt, ki főhadnagyi rangot visel, felugrott az asztaltól és e szavakkal lépett az ifju elé:

— Vegye le az ur a kalapját; különben rögtön leütöm a fejről!

A fiatal ember megbotránkozva jelentette ki, hogy nyilvános korcsmahelyiségbe lépett, hol nem tartozik kalapját levenni. A főhadnagy erre szó nélkül leütötte a fiatal ember kalapját.

Az előkelő családból származó gentlemann erre dühtől megszállva azzal felelt, hogy *batalmas pofont mért a főhadnagy arcára.* A főhadnagy hanyatt vágta magát s néhány pillanatra elvesztette eszméletét. A másik tiszt, ki szintén vadászezredbeli, bajtársának segélyére sietett. *Kirántotta kardját és azzal az ifjura rohani.* A fiatal ember nem veszítve el lélekjelenlétét, egy széket ragadott fel s azzal védekezett. Elkeseredett harc folyt köztük, a tiszt erősen támadott, az ifju ügyesen védekezett. Percekig tartott a küzdelem anélkül, hogy az ifju megsebesült volna a harc közben.

Végre a fiatalember az étterem nyitott ajtajához ért s kiugrott azon. Egyenesen a vasuti kocsihoz sietett, hogy édes atyjának elmondja a történeteket.

Rövid néhány perc múlva apa és fiu karöltve léptek ki a vasuti kocsiból s egyenesen az étterem felé siettek. Az apa e szavakkal lépett a tisztek elé:

— *Báró Fiáth, Fejérmegye főispánja vagyok. Ime mellettem ez az ur fiam, ifjabb báró Fiáth!*

A tisztek elhültek s igen kellemetlenül érezték magukat.

A főispán fiával együtt rögtön megszakitotta utazását. Legelőször is a tisztek neve után tudakozódott. Az egyik *Heidler* vadászfőhadnagynak, a másik *Ambrozics* (vagy *Ambrozovics*?) hadnagynak mutatkozott be. A főispán neveiket feljegyezve, néhány sürgönyt adott fel a vasuti állomáson, azután fiával együtt visszautazott Székesfejérvár állomásra.

Az eset hire villámgyorsan terjedt el Komáromban. A kávéházakban, korcsmákban egyébről sem beszéltek, mint az esetről, mely a társadalom minden körében mély felháborodást keltett. A polgárság el van keseredve a tisztek ily viselkedésével szemben, mit mindenki elítél.

A katonai hatóság is értesült már az esetről és saját hatáskörében megindította a vizsgálatot. *Fiáth* főispán az esetről nem tett jelentést a polgári hatóságnál. A rendőrség is csak hallomásból tudja a dolgot, a polgári hatóság azonban hivatalból indította meg az eljárást ez ügyben.

— **A belga válság.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Brüsszelben a szabadelvű „Petit bleu“ ama meggyőződésének ad kifejezést, hogy a kormány választási törvényjavaslata a bizottságban el van temetve és nem fog többé napirendre kerülni. Ennek logikai következménye, hogy a miniszterek, kik ezt a javaslatot kieszelték, eltűnjenek.

